

3. Миколенко А. І. Адміністративний процес і адміністративна відповідальність в Україні / А. І. Миколенко. - Х. : Одиссей, 2006. - 351 с

4. Ярмак О.М. Протокол про адміністративне правопорушення як джерело доказів у провадженні в справах про адміністративні правопорушення: автореф. дис. ... на здобуття наук. ступеня д-ра юрид. наук: спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» О.М. Ярмак; Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого. – Х., 2014. – 27 с.

Проблеми насильства в сім'ї

Синоверський А.І., курсант навчально-наукового інституту підготовки фахівців для підрозділів слідства та кримінальної міліції НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук *Гусева К.А.*

Насильством наповнені всі сфери людського буття: політичне, економічне, духовне та сімейно-побутове. Воно виражається у війнах, убивствах, знеціненні життя, пануванні таких явищ, як: антигуманність, агресія та жорстокість. Значно зріс інтерес учених з різних галузей знань до вивчення проблеми насильства, що зумовило необхідність більш ретельного дослідження причин, форм, динаміки, видів насильства; пошук більш ефективних заходів соціального контролю: профілактичних, корегувальних, реабілітаційних та ін.

Питання попередження сімейного насильства вже багато років знаходиться у центрі міжнародного обговорення. Беручи за основу порівняння здобуті з міжнародного досвіду, то у країнах Західної Європи і Північної Америки ця проблема більше двох десятиріч міститься в полі зору громадськості й тому досліджена набагато краще, ніж в Україні. До останнього часу в нашій державі було накладено своєрідне табу на обговорення як проблем насильства над дітьми та жінками, так і проблем насильства проти особистості в цілому. Окремі випадки, що ставали надбанням громадськості, трактувалися як дії маніяків або карних злочинців. Лише останніми роками суспільство починає усвідомлювати катастрофічні масштаби проблеми.

Слід також зазначити, що реакція суспільства на випадки домашнього насильства часто є неадекватною і навіть ворожою, а кримінальні покарання, за аналогічні порушення, є набагато м'якшими, у порівнянні з покараннями по відношенню до сторонніх осіб.

Сім'я є первинним осередком соціалізації особи. Тому варто зробити акцент на тому, що з домашнім насиллям може формуватися насилля суспільства в цілому. Законодавча база, яка на сьогодні має захищати жертв домашнього насильства, на жаль, діє лише на папері. А допомога їм потрібна вже сьогодні.

Саме тому, дана проблема на сучасному етапі є досить гострою і потребує дослідження вдосконалення і практичних дій.

Отже, право на свободу від насильства – це один із основних прав людини. Тому, можна вважати, що насильство, а особливо в сім'ї – це грубе порушення прав людини, що тягне за собою негативні наслідки.

Сьогодні ця проблема стала усвідомлюватися суспільством. І як реакція на це явище, почали створюватися притулки для жертв домашнього насильства, різні програми – профілактики, консультативні центри, які надають психологічну і соціальну підтримку жертвам насильства. Також вдосконалюється законодавство України.

В умовах України боротьба з насильством в сім'ї залежить від зусиль суспільних рухів, засобів масової інформації, право – охоронних органів і законодавців. Для того, щоб усвідомити наскільки далеко ми відстали в галузі практичного здійснення рівноправності жінок, прочитаємо стандартне правило, обов'язкове для виконання соціальними робітниками розвинутих країн. Якщо соціальному робітнику стає відомо про насильство в сім'ї, він або самостійно, або в супроводі поліції входить у будинок, де відбувається насильство, і приймає рішення – аж до негайного видалення людини, що дає волю рукам, із будинку. Або жінка залишає будинок і тимчасово посилається в притулок в чеканні часу, коли правоохоронні органи разом із соціальними робітниками подбають про те, щоб її будинок став безпечним місцем.

Соціальний працівник в нашій країні просто не має права входити в чий-небудь будинок без згоди власника, навіть якщо цей власник – насильник.

У ситуації, коли ми прагнемо стати правовою державою, не варто забувати, що домашнє насильство – це тією самою мірою (якщо не більшою) проблема прав людини, як і свобода слова та преси.

Ми маємо право на те, щоб жити, не боячись фізичного, чи сексуального насильства ані у власному будинку, ні на робочому місці, ні на вулицях міста або села, у якому живемо. Усі громадські організації повинні об'єднати зусилля в профілактиці проти домашнього насильства.

Вибухи насильства в сім'ї має руйнівний вплив на дітей. Насамперед, діти поступово звикнуть до насильства і будуть вважати його нормальною поведінкою. У таких дітей взагалі низька самооцінка, імпульсивність, вони не в змозі відстрочувати задоволення власних бажань, коротше кажучи – вони недостатньо соціальні. У таких дітей набагато більше шансів опинитися серед наркоманів або злочинців.

Тому, турбуючись про контроль над сімейним насильством, ми тим самим забезпечуємо краще майбутнє для наших поколінь. В Україні сімейне насильство до теперішнього часу – це юридична, соціальна, або психологічна проблема. Громадські організації розвинуті слабо і не мають істотного впливу на ситуацію. Але коло людей, які слід втягнути в боротьбу з цим злом, повинно бути набагато ширшим, щоб боротьба була успішнішою.

В Україні, на національному рівні, вже прийнято ряд законодавчих та нормативно-правових актів, які захищають від насильства в сім'ї, а

також регламентують діяльність правоохоронних органів щодо попередження та припинення насильства в сім'ї. Таким чином, законодавство про попередження насильства в сім'ї наділяє нас досить широкими можливостями щодо звернення до вказаних органів та установ за допомогою у ситуації сімейного насильства, що тягне за собою вжиття визначених заходів по його запобіганню.

Але законодавство з питань попередження сімейного насильства буде ефективним інструментом захисту від насильства в родині лише за умови широкого доступу до інформації із проблеми профілактики насильства в сім'ї, плідного співробітництва громадських організацій та органів влади й місцевого самоврядування, а також активної протидії кожного з нас цьому принизливому для людської гідності явищу.

Окрім цього, важливим є вивчення досвіду протидії насильства у сім'ї в інших країнах. Це дозволить Україні виявити кращі практики такої діяльності, запровадити їх у національне законодавство та діяльність державних правозастосовних органів, недержавних організацій. Адже лише при взаємодії інститутів держави та громадянського суспільства є можливим викорінення насильства у сім'ї.

Адміністративно-правові аспекти охорони громадського порядку під час проведення масових заходів

Курінний О.О., курсант навчально-наукового інституту підготовки фахівців для підрозділів міліції громадської безпеки, психологічної служби та Національної гвардії України НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Куліков В.А.*

Ст. 39 Конституції України надає громадянам «право збиратися мирно, без зброї і проводити збори, мітинги, походи і демонстрації, про проведення яких завчасно сповіщаються органи виконавчої влади чи органи місцевого самоврядування». Норми приблизно такого ж змісту існують і в актах міжнародного законодавства.

Збори, мітинги, походи і демонстрації громадян є формами безпосередньої демократії. Вони можуть проводитися з метою: прилюдного обговорення та вираження свого ставлення до дій чи бездіяльності органів державної влади і місцевого самоврядування; подій у соціально-політичному, економічному житті держави, суспільстві та світі в цілому; привернення уваги до вирішення нагальних соціально-політичних, економічних та інших проблем держави, суспільства, місцевої територіальної громади; прилюдного протесту проти рішень, заходів, здійснюваних державою, місцевими органами самоврядування, проти окремих подій життя держави чи світу в цілому або, навпаки - їх підтримки.

Необхідно усвідомити, що в Україні, як у будь-якій іншій державі, громадський порядок формується в процесі глибоких соціально-